

felige Tilfælde, at et saa gammelt og navn- kundigt Folk som det danske skulde indtil Videre, politisk og historisk, miste sin Tilværelse, saa kunde der dog endnu gives noget Haab, naar man blot faae sig for og havde Mod til at tage og overholde visse Forbehold for Friheden i enkelte Punkter, saa at der, omend- skjønt der i politisk og historisk Henseende op- hørte at være et saadant Rige og et saadant Folk, dog selvfølgelig, spidsborgerlig og boglig kunde vedblive at være et saadant Rige, et saadant Folk, som ved første gunstige Leiligh- hed kunde haabe at tilbagevinde sin politiske og historiske Tilværelse, og det er mit Haab, at den Tid, lidt før eller lidt senere, vil komme, da Sammenfiltringen af Danmark med et tydsk Forbundsland, under en vis russisk Højhed, langtfra at regnes for en europæisk Nødvendigh- ed snarere vil findes at være en europæisk Umulighed. Naar altsaa Danmarks Rige og Folk dog alligevel kunde beholde den umistelige Frihed, som tilhører det, idetmindste i Stilhed, at bevare sin Folkelighed og sin Kjerlighed til sit Fædreland, saa vilde jeg ikke sige, at Alt var tabt. Jeg foreslog et som jeg mener me- get simpelt Middel dertil, nemlig at vi for- langte, at Regjeringen gav os en yderligere Sikkerhed for, at Alt, hvad der hidtil hørte under de 3 særlige Ministerier, Justitsmini- steriet, Indenrigsministeriet og Kultusministeriet, skulde, hvad der saa end kom til at staae i Fællesforfatningen, blive ved at regnes til Danmarks særlige Anliggender, der maatte forhandles med den danske Rigsdag. Der er Ingen der har taget Hensyn dertil, Mini- steriet saalidt som nogen Anden, og jeg maa dog finde, at det ikke havde været urimeligt, om Folkethinget var blevet enig med mig om at kræve en saadan yderligere Sikkerhed som et Vilkaar for Vedtagelsen af nærværende Grund- lovsindskrænkning, og at det heller ikke vilde have været urimeligt, om Ministeriet havde indladt sig derpaa, da det jo høitidelig har erklæret, at selv uden yderligere Sikkerhed skulde efter dets Over- beviisning de samme Friheder dog fremdeles blive vore, og da det jo dog ikke, om det end ikke selv fandt en yderligere Sikkerhed fornøden, kunde være uvidende om, at der visse- lig er flere end jeg, som mene, at en yderligere Sik-

kerhed i denne Henseende kunde behøves. Uagtet jeg derfor aldrig skal nøgte, at der hellere maatte spildes meget Blod og meget Andet, end at alt det Mod og Blod og alt det Meget, som det danske Folk har kostet paa Danmarks Rige, skulde være spildt, saa er det dog vist, at jeg har gjort alt, hvad en historisk oplyst Dannemand kunde gjøre for, at ikke den Tid og det Arbejde, som er anvendt paa dette Grund- lovsforslag, skulde være spildt. Da imidlertid alle disse mine Bestræbelser have været aldeles forgæves, ja ere, som om de ikke havde været til, og da nu altsaa det nøgne Spørgsmaal foreligger, om jeg vil sige Ja eller Nei til Grundlovens Indskrænkning til de 4 §§, og jeg efter min klare Overbeviisning ikke kunde sige Ja dertil saaledes, som de foreligge, uden al yderligere Forklaring eller Sikkerhed, ikke kunde det, uden at jeg dermed sagde Ja til, at alle vore Friheder og Rettigheder skulde være overgivne til ethvert følgende Ministeriums Raade, eller, som man siger, beroe paa dets Anskuelse om politisk Redelighed — og altsaa maatte lade det komme an paa, om den danske Rigsdag herefter skulde faae mere at sige end den slesvigiske Stænderforsamling, om den danske Trykkefrihed, Religionsfrihed, For- eningsfrihed og Forsamlingsfrihed herefter skulde faae mere at betyde, end alt dette har at betyde i Slesvig, som dog heller ikke i sig selv er noget tydsk Forbundsland og med Hensyn til hvilket vi visnok ofte vilde faae at høre af søl- gende Ministerier, at den danske Rigsdag jo selv tidt og tyvrigt nok har ønsket at dele Skjæbne dermed — naar det er saa, og det mener jeg, saa mener jeg da ogsaa, det er klart, at jeg maa stemme Nei mod dette Forslag, ingenlunde af Uvillie til at gaae ind paa en Fællesforfat- ning, da den ikke kan undgaaes, ingenlunde af Mistillid til det nuværende Ministerium, thi jeg kunde have den største Tillid til det, som noget fornuftigt Menneske kan have til et forbigaaende Ministerium, og jeg maatte dog ligesuldt under disse Omstændigheder sige Nei til nærværende Forslag, naar jeg ikke kunde have lige saa stor Tillid — hvilket jeg dog umuligt kan have — til alle de følgende Mi- nisterier. Den høitærede Kultusminister har bebrejdet mig, at jeg havde en saadan almin-